

ΠΟΙΝΙΚΑ VARIA

(ή απλώς σταράτα λόγια)

Δυστυχώς για την Ελληνική τάξη, πολύ συχνά, τα αυτονόητα κάθε άλλο παρά αυτονόητα είναι. Το γεγονός ότι χρήζουν αποδείξεως ή στην καλύτερη των περιπτώσεων υπενθύμισης-επισήμανσης δεν τιμά ούτε τα πρόσωπα ούτε τους θεσμούς ούτε τους φορείς της Δικαιοσύνης. Τονίζεται ότι η προηγηθείσα παρατήρηση αφορά είτε τα, από κάθε άποψη, λυθέντα νομικά ζητήματα, τα οποία δεν επιδέχονται αμφισβήτησης, (και όπου εν πολλοίς η *lege ferenda* άποψη ταυτίζεται και με την *lege lata*), είτε τη βίαιη «σύγκρουση» των επιλογών της Δικαιοσύνης με την πραγματικότητα και την απλή λογική.

A. ΠΟΙΝΙΚΟΥ ΜΗΤΡΩΟΥ... ΑΝΑΖΗΤΗΣΗ

1. Εκδίδεται η, (καταδικαστική), απόφαση και αναμένει ο κατηγορούμενος την οίκοθεν αναστολή εκτελέσεως της ποινής. Δεν ακολουθεί η, (με συγκεκριμένη αιτιολογία), απόρριψη της αναστολής αλλά το Δικαστήριο αποφασίζει τη μετατροπή της ποινής, παρά το λευκό, (απόλυτα η σχετικά), ποινικό μητρώο του κατηγορουμένου. Ως δικαιολογία προβάλλεται η μη ενσωμάτωση αντιγράφου του ποινικού μητρώου στη δικογραφία.

2. Πολλοί συνήγοροι επιλέγουν-προτείνουν, (και, συχνά, γίνεται αποδεκτή η πρόταση τους από τα Δικαστήρια), την όρκιση του εντολέα τους, ο οποίος διαβεβαιώνει ενόρκως ότι έχει καθαρό ποινικό μητρώο, με τη λογική ότι, σε περίπτωση ψεύδους, είτε θα διωχθεί για ψευδορκία είτε για απάτη επί Δικαστηρίου. Αναλαμβάνοντας έτσι την ευθύνη των πράξεων του, (για την ακρίβεια: των λεγομένων του), ο κατηγορούμενος παρέχει τις όποιες διασφαλίσεις στον Δικαστή να αναστείλει την ποινή.

3.Είναι, όμως, ζήτημα διασφαλίσεων του Δικαστού για να προσχωρήσει σε αναστολή, (στη λογική των πολλών, παλαιών κυρίως, καθηγητών Μέσης Εκπαίδευσης, οι οποίοι εφείδοντο βαθμών στα προφορικά φοβούμενοι –ποιόν και τι άραγε;- την επίδοση του μαθητού στα γραπτά), ή ζήτημα εφαρμογής των κειμένων νόμων και διατάξεων; Εκτός αν ήθελε θεωρηθεί ότι η Ποινική Δικονομία, (θεσμός ουσιαστικά ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΟΥ Δικαίου), αποτελεί σύνολο διατάξεων ενδοτικού Δικαίου, εφαρμοζομένων κατ' αυθαίρετη βούληση.

4.Το εδάφιο α της παραγρ. 2 του άρθρου 575 του Κ.Ποιν.Δικ. είναι ΑΠΟΛΥΤΩΣ σαφές: «σε κάθε δικογραφία κατά κατηγορουμένων για κακούργημα ή πλημμέλημα ο εισαγγελέας και ο τακτικός ανακριτής έχουν υποχρέωση να επισυνάψουν αντίγραφο ποινικού μητρώου τύπου Α' του κατηγορουμένου, εφόσον προκύπτουν τα στοιχεία του από τη δικογραφία», ΑΠΛΑ ΚΑΙ ΚΑΘΑΡΑ.

5.Τι μέλλει γενέσθαι με όσους αρνούνται και μετακυλίου στον κατηγορούμενο την ευθύνη έκδοσης και προσκομιδής στη δικογραφία ποινικού μητρώου, αρνούμενοι είτε την τήρηση (ενσωμάτωση στη δικογραφία ποινικού μητρώου), είτε την εφαρμογή του νόμου, (άρνηση χορήγησης αναστολής); Επίσης ΑΠΛΟ και ΚΑΘΑΡΟ ερώτημα.

6.Τέλος, το ερώτημα γιατί τόσο στο Στρατοδικείο όσο και στο Αναθεωρητικό Αθηνών κάθε ποινή, (συντρεχόντων των όρων αναστολής), και μετατρέπεται και αναστέλλεται, ταυτόχρονα, και μάλιστα αυτό καταγράφεται και επισήμως, μάλλον στερείται πειστικής νομικής απαντήσεως.

B. ΕΓΓΥΗΣΕΙΣ ΧΩΡΙΣ ... ΕΓΓΥΗΣΗ

1.Ο ανακριτής επιβάλλει στον κατηγορούμενο για κακούρηματική υπεξαίρεση, (κοινής μορφής, όχι δηλ. κατά του

Δημοσίου), με τη σύμφωνη γνώμη του Εισαγγελέως, εγγυοδοσία 600.000 δρχ. Σε άλλη περίπτωση απόπειρας ανθρωποκτονίας επιβάλλεται εγγυοδοσία 300.000 δρχ. Για εμπρησμό, επίσης, σε βαθμό κακουργήματος, επιβλήθηκε εγγύηση 200.000 δρχ. Το ερώτημα που φυσιολογικά τίθεται είναι αν το παραπάνω ύψος των εγγυήσεων μπορεί να υπηρετήσει με ασφάλεια τη ratio legis των σχετικών διατάξεων περί εγγυοδοσίας αλλά και την παιδευτική λειτουργία του Δικαίου.

2. Σε σχετικές παρατηρήσεις των συνηγόνων οι κ. ανακριτές προβάλλουν τη δικαιολογία, (γιατί μόνον ως τέτοια μπορεί να εκληφθεί), ότι κινδυνεύουν να εκτεθούν αν δεν επιβάλλουν μια ελαχίστη εγγύηση ή ότι οι προϊστάμενοι τους, τους προτείνουν πάση θυσία την επιβολή και, (καταβολή), εγγύησης.

3. Αλλά δεν εκτιθέμεθα όλοι όταν επιβάλλεται εγγύηση 200.000 δρχ. (ολογράφως, διακοσίων χιλ. δρχ., για να μην θεωρηθεί ως τυπογραφικό λάθος), για κακούργημα, ή έστω 300.000; Τι θα πει ο απλός πολίτης, (και το κυριότερο τι θα σκεφθεί), εν ονόματι του οποίου απονέμεται η Δικαιοσύνη και στα όμματα του οποίου η τελευταία, (πρέπει να), λειτουργεί ως κοινωνική μοντελιστική; 200.000 δρχ. είναι ικανές να αποτρέψουν κάποιον να εξαφανιστεί; Η μήπως ο κάποιος είχε άλλου είδους δυνατότητες, (παρασκηνιακής συναλλαγής;), και επέτυχε χαμηλή εγγύηση; (για όσους, εξωτερικούς παρατηρητές, δεν θα γνωρίζουν τα πραγματικά περιστατικά).

4. Και φυσικά δεν εννοούμε ότι θα έπρεπε να αυξηθεί το ύψος της καταβλητέας εγγύησης, (ΚΑΘΕ ΑΛΛΟ), αλλά να μην επιβληθεί παντάπασιν. Είναι προφανές ότι σ' όλες τις παραπάνω περιπτώσεις, (πραγματικές και όχι υποθετικές, με όνομα, επώνυμο και ιστορία), οι κ. ανακριτές εξετίμησαν ότι είτε ο κατηγορούμενος δεν διέπραξε το αδίκημα είτε ότι ήταν τόσο ισχνές οι ενδείξεις ενοχής, που δεν επέτρεπαν σκέψη για άλλους είδους μεταχείριση. Υπ' αυτήν την έννοια ΟΡΘΑ ΔΕΝ

επέβαλαν μεγάλη εγγύηση, διότι θα προέκυπτε το ίδιο αποτέλεσμα. Οι αποδέκτες του Δικαίου θα εκτιμούσαν, (και σωστά), ως κατάφωρα άδικη την αντιμετώπιση των συγκεκριμένων καταστάσεων.

5. Οι κ. ανακριτές, λοιπόν, έκαναν μισό βήμα. Δεν μπόρεσαν, όμως, να υπερβούν την πεπατημένη και να αντιμετωπίσουν την κατάσταση στη βάση της απλής λογικής, να ολοκληρώσουν το βήμα. Το γεγονός ότι η περιρρέουσα ατμόσφαιρα δρα ισοπεδωτικά και αδικεί, πολλές φορές, τη δικαστική κρίση, δεν πρέπει να αφορά τον δικαστή, (άλλωστε εντάσσεται στα «ρίσκα» του επαγγέλματος, τα οποία ανέλαβε με την επιλογή του), και να οδηγεί σε επαγγελματικό παραμορφωτισμό. Στις προαναφερθείσες δηλ. περιπτώσεις απέφυγαν την κοινωνική κατακραυγή μόνον κατά το ήμισυ, ενώ την προκάλεσαν κατά το υπόλοιπο ήμισυ.

6. Οι περιοριστικοί όροι δεν επιβάλλονται δίκην παραβόλου, στη λογική «πέρασες την πόρτα του ανακριτού κάτι θα σου επιβληθεί». Αυτές οι αντανακλαστικές-αυτοματοποιημένες κινήσεις της Δικαιοσύνης παραπέμπουν σε τυποποιημένη βιομηχανική παραγωγή όχι σε θεσμούς δικαϊκούς.

7. Ας μη διαφεύγει δε ότι η επιβολή των περιοριστικών όρων πρέπει να ΑΙΤΙΟΛΟΓΕΙΤΑΙ πλήρως. Το επιτάσσει ρητά ο νόμος για όσους δεν το θυμούνται. Οφείλει δηλ. τόσο ο έχων την κύρια ευθύνη όσο και ο εκάστοτε συμπράττων να αιτιολογούν τόσο γιατί είναι αναγκαία η επιβολή περιοριστικού όρου όσο και γιατί επιλέγεται ο συγκεκριμένος όρος, πάντοτε σε συνάρτηση με την υπό κρίση περίπτωση.

8. Η αιτιολόγηση δεν τέθηκε για λόγους τυπικότητας. Εξυπηρετεί, πλην όλων των άλλων, και τη διαφάνεια της δικαιοσύνης και την εμπιστοσύνη των πολιτών στο θεσμό, αφού ελέγχεται αν επί, προφανώς, ομοειδών περιπτώσεων, τηρήθηκε η αρχή της αναλογίας και της ισότητας.

9. Η πλήρης, ειδική και εμπειριστατωμένη αιτιολόγηση επιβολής των περιοριστικών όρων θα απέτρεπε π.χ. την επιβολή εγγύησης 300.000.000 δρχ. (ναι, τριακοσίων εκατομμυρίων δραχμών, η οποία επιβλήθηκε πριν από λίγους μήνες), η οποία ουσιαστικά οδηγεί στην προσωρινή κράτηση και η οποία δεν είναι συμβατή-ανάλογη με άλλες ομοειδείς περιπτώσεις, προκαλώντας έτσι τα μειδιάματα και τις υποψίες του απλού πολίτη.

10. Και επειδή οι περιοριστικοί όροι δεν υπάγονται στον περιορισμό του *numerus clausus*, καλό θα ήταν να επιλέγονται και να επιβάλλονται και άλλου είδους όροι, (μια φορά μέχρι σήμερα έχει συμβεί από το έτος 1990, απ' όσο γνωρίζω), ως π.χ. η προσφορά κοινωνικής εργασίας σε αστυνομικά καταστήματα. Η επιμονή στην επιβολή προσωρινής κράτησης, (ουσιαστικά προφυλάκισης, αφού το 72 έως το 77 % των προσωρινώς κρατηθέντων αθρώνεται), λειτουργεί ως θεσμός άμεσης ικανοποίησης του αγόμενου και φερόμενου «τηλεοπτικού κοινού» και υποδηλώνει ύπαρξη και κατίσχυση της δημοσιοϋπαλληλικής νοοτροπίας.

11. Όσον αφορά την απόδοση της εγγύησης θα έπρεπε να αποδίδεται εντόκως, (χωρίς άλλα σχόλια, αυτονόητα άλλωστε).

12. Τέλος, επειδή στα πλαίσια της συνθήκης Σέγκεν αλλά και των άλλων σχετικών συμφωνιών της Ευρωπαϊκής Ένωσης, (π.χ. Δουβλίνου), έχουν ενοποιηθεί τα σύνορα, (π.χ. δεν απαιτείται διαβατήριο για τις μετακινήσεις, θεωρουμένων ως εσωτερικών), η έννοια της απαγόρευσης εξόδου από τη χώρα ηχεί και είναι άνευ περιεχομένου. Δύο παραδείγματα, (πραγματικά), ενδεικτικά: α. σε Έλληνα, κατηγορούμενο για αρπαγή (άρθρο 322 ΠΚ), επιβλήθηκε ο περιοριστικός όρος της απαγόρευσης εξόδου από τη χώρα και της εμφάνισης στο ΑΤ της περιοχής της κατοικίας του. Ο ίδιος, ών έμπορος στην Ιταλία, έρχεται κάθε 1^η και 16^η ημέρα του μήνα, παρουσιάζεται και αναχωρεί και πάλι

για το εξωτερικό. β. καταδικασθείς για εμπορία ναρκωτικών και απολυθείς υπό όρους έχει την υποχρέωση να διαμένει μόνιμως σε συγκεκριμένη περιοχή και νομό και να παρουσιάζεται κάθε πρώτη του μήνα στο ΑΤ της περιοχής της, κατά τα ως άνω προσδιορισθείσης, κατοικίας του, η οποία μάλιστα είναι στην επαρχία. Η μόνιμη εγκατάσταση της οικογένειάς του είναι στην Ολλανδία. Διαμένει, λοιπόν μόνιμως στην Ολλανδία και έρχεται κάθε πρώτη του μηνός στην Ελλάδα, πηγαίνει στην εμφανιζόμενη ως μόνιμη κατοικία του και δίδει το «παρών».

13. Αυτή η γελοιοποίηση των θεσμών πρέπει να σταματήσει. Ο θεσμός της απαγόρευσης εξόδου από τη χώρα μπορεί να αφορά τρίτες χώρες όχι όμως όσους ζουν, εργάζονται και μετακινούνται στα πλαίσια της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Εκ των ως άνω συνθηκών απορρέουν μόνον υποχρεώσεις για τους πολίτες; Ας σοβαρευτούμε. Οι επιλογές της Δικαιοσύνης πρέπει να προσαρμόζονται στην ζώσα πραγματικότητα, διαφορετικά στερούνται αποτελεσματικότητας,

Γ. ΟΙ ΚΑΤΑΧΡΑΣΤΕΣ ΤΗΣ ... ΛΟΓΙΚΗΣ

1. Τώρα γιατί ο, αποδεδειγμένα, (βλ. σχετικά «Το έγκλημα της απείθειας», του υπογράφοντος), κύριος καταχραστής που ακούει στο όνομα Δημόσιο εγκαλεί τρίτους αυτό αποτελεί ζήτημα που εκφεύγει των ορίων αυτού του σημειώματος. Εν πάση περιπτώσει, πέραν όλων των άλλων σοβαρών προβλημάτων του ν. 1608/50, (περί καταχραστών του Δημοσίου χρήματος), πρόβλημα αποτελεί και η έκταση της δημόσιας περιουσίας.

2. Υπάγεται στην έννοια της δημόσιας περιουσίας η περιουσία ιδιωτικών Τραπεζών; Η απόφαση της Ολομελείας του ΑΠ 9/1998, (Π. Χρονικά ΜΗ, σελ. 883, την οποία ακολούθησαν και οι περισσότερες

Εφετειακές, βλ. ενδεικτικά υπ' αριθμ. 567/2000 και 478/2000 αποφάσεις του Εφετείου Αθηνών, Ποινικά Χρονικά Ν σελ. 77 και ΝΑ, σελ. 172, αντίστοιχα), κατέληξε στο ότι «ο νομοθέτης διεύρυνε την έννοια του δημοσίου υπαλλήλου ... και όχι την έννοια της δημόσιας περιουσίας. Επομένως, όταν πρόκειται για ελάττωση της περιουσίας Τραπεζής δεν μπορεί να στοιχειοθετηθεί το έγκλημα αυτό, αφού μεταξύ των προστατευομένων περιουσιών δεν συμπεριλαμβάνεται αυτή των Τραπεζών, ούτε και εμπεριέχεται στην έννοια της δημόσιας περιουσίας». Σημειωτέον ότι η τράπεζα στην οποία αναφέρεται η παραπάνω αρεοπαγητική ήταν η Εθνική.

3. Μπορεί, λοιπόν, να υπαχθεί, (πολύ περισσότερο), στην έννοια της δημόσιας περιουσίας η περιουσία ιδιωτικής τράπεζας; Προς επίρρωση των παραπάνω σχετικών νομολογιακών δεδομένων βλ. και τη σχετική, σύμφωνη, θέση του αείμνηστου Κ. Σταμάτη για την έννοια της Δημόσιας περιουσίας και τα προβλήματα του ν. 1608/50, στα Ποινικά Χρονικά ΜΑ σελ. 1239, την άποψη του Χ. Αργυρόπουλου στο ΝοΒ 1996, σελ. 1, και την κριτική του Η. Αναγνωστόπουλου στα Ποινικά Χρονικά ΜΕ σελ. 891.

4. Και δεν είναι ζήτημα νομολογιακής κατεύθυνσης. Όποια και να είναι η θέση της νομολογίας, ότι και να πει, ο κανόνας είναι απλός: λυδία λίθος κάθε νομικής κατασκευής είναι η απλή λογική. Αν η νομολογία δεν σέβεται αυτόν τον κανόνα τόσο το χειρότερο για την ίδια. Είναι συνεπώς παράλογο να θεωρείται η ιδιωτική περιουσία ιδιωτικής τράπεζας δημόσια περιουσία. Το αυτονόητο του πράγματος δεν επιτρέπει ούτε καν την παράθεση ενός επιχειρήματος.

5. Άλλωστε τυχόν υιοθέτηση αντίθετης άποψης θα οδηγούσε στο εξής άτοπο: να θεωρηθεί η περιουσία ακόμη και, (οιονεί off shore), γνωστής τραπεζικής εταιρείας, η οποία εδρεύει, εικονικά, στη Ελλάδα και προβαίνει σε «ξέπλυμα μαύρου χρήματος, προερχομένου από

εγκληματικές δραστηριότητες», (σύμφωνα με απόρρητη έκθεση των Υπηρεσιών ασφαλείας), ως περιουσία του Ελληνικού Δημοσίου.

6. Πρακτικά, και επειδή ο βιασμός της λογικής δεν είναι κάτι άγνωστο στην Ελληνική πραγματικότητα, λεκτέα τα εξής: ακόμη και αν δεν είχε προσδιοριστεί η έκταση του όρου «δημόσια περιουσία» και δεν είχε λυθεί το σχετικό ζήτημα, (στην υποθετική περίπτωση, που ο κάθε κατηγορούμενος ήθελε θεωρηθεί ότι είχε τελέσει τα αδικήματα), είναι απολύτως βέβαιον ότι αγνοούσε τα περιστατικά, τα οποία κατά το νόμο επαυξάνουν, στην προκειμένη περίπτωση, το αξιόποινο, (βλ. σχετικά και Χ. Μαργαρίτη «Ο νόμος 1608 και οι καταχραστές δημοσίου και (παρα)τραπεζικού χρήματος», εκδόσεις Σάκκουλα, 2000, σελ. 30-31).

7.Θα αγνοεί δηλ. ο κατηγορούμενος ότι ο οι αποδιδόμενες, σ' αυτόν, πράξεις τελέστηκαν κατά νομικού προσώπου, που ταυτίζεται με το Δημόσιο. Θα αγνοεί συνεπώς, (και ούτε μπορούσε να το γνωρίζει), ότι υπεξαίρεση χρημάτων από ιδιωτική Τράπεζα συνιστά κατάχρηση δημοσίου χρήματος και ταυτίζεται με ζημία της δημόσιας περιουσίας. Η προβολή του ως άνω αυτοτελούς ισχυρισμού της πλάνης μάλλον προσιδιάζει στις περισσότερες των αναλόγων περιπτώσεων.

Δ. ΠΑΡΑΓΡΑΦΗΣ ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΙΑ

1.Πολύ συχνά σε υποβληθέν αίτημα αναβολής, το δικαστήριο αποφαινεται αρνητικά με την πρόφαση, (δικαιολογία, κίνητρο, φόβο, όπως θέλετε το ονομάζετε), ότι η υπόθεση υπόκειται σε κίνδυνο παραγραφής.

2.Το ερώτημα που ανακύπτει είναι επί ποίου άρθρου της ποινικής δικονομίας ερείδεται αυτή η απόφαση. Και επειδή δεν υφίσταται ανάλογη διάταξη είναι προφανές ότι η απόφαση είναι προϊόν φόβου,

(απέναντι σε πιθανή κοινωνική κριτική), ουδεμία σχέση έχουσα με την εμπέδωση κλίματος δικαιοκρατίας.

3. Αν το αίτημα είναι νόμιμο, βάσιμο και αληθές τα περί παραγραφής, ως δικαιολόγησης απόρριψης του, ηχούν ως «άκουσμα κακοδικίας», σύμφωνα με την προσφυή έκφραση του έγκριτου και εκλεκτού συναδέλφου κ. Δ. Μπαγιώργα, («Μικρά Εμπειρία», Αθήνα, 1990, σελ. 40).

4. Αυτό που πρέπει να γίνει αντιληπτό είναι ότι το ποινικό δίκαιο και οι απονέμοντες δικαιοσύνη δεν έχουν αναλάβει τον μεταφυσικό ρόλο να επιβάλλουν επί γης ειρήνη και ηθική αλλά, να ρυθμίσουν, σε συγκεκριμένο τόπο και χρόνο, σύμφωνα με τον νόμο την κοινωνική συμβίωση.

5. Το ποινικό δίκαιο είναι το *ultimum refugium* και όχι η πρωταρχική λειτουργία μιας κοινωνίας. Υπάρχουν πολλοί θεσμοί, που προηγούνται του δικαίου, στην προσπάθεια αλλαγής της κοινωνικής δομής, αντίληψης και νοοτροπίας.

6. Ο, νόμιμα προβλεπόμενος, θεσμός της παραγραφής, (επειδή, τελικά, νομίζουμε δεν είναι και τόσο αυτονόητο, τονίζεται: δημοσίου δικαίου), δεν τέθηκε χάριν παιδιάς. Έχει τη λογική του και δεν επιτρέπεται εν ονόματι της παραγραφής, (ούτε κάποιος νομοθέτης το όρισε), να απορρίπτονται νόμιμα προβαλλόμενα και βάσιμα αιτήματα αναβολής.

7. Καθήκον του δικαστού είναι να ελέγχει τη νομιμότητα και τη βασιμότητα των αιτημάτων, εφαρμόζοντας τον νόμο, όχι φοβούμενος την όποια, (εν τέλει αγοραία), κριτική να οδηγείται σε επιλογές, (σκοπιμότητας), καταστρατήγησης των, Συνταγματικά κατοχυρωμένων, δικαιωμάτων του πολίτου.

8. Όποιος υπηρετεί με ευσυνειδησία τα καθήκοντα του, (όντας, παράλληλα, εκτός «κυκλωμάτων», διασυνδέσεων, συντεχνιακών

αντιλήψεων, συνδικαλιστικών δεσμεύσεων και προσωπικών μικροψυχιών), δεν τον αφορά ούτε τον τρομοκρατεί καμία κριτική. ΟΛΑ τα υπόλοιπα είναι απλώς εκ του πονηρού.

E. ΕΓΚΥΚΛΙΕΣ ... ΣΠΟΥΔΕΣ

1.Ο απελθών αξιότιμος εισαγγελεύς του ΑΠ κ. Π. Δημόπουλος, λίγο πριν εξέλθει του Θέμιδος Μελάθρου, υπέγραψε μια σειρά εγκυκλίων, απευθυνομένων προς τους εισαγγελείς Εφετών και Πρωτοδικών.

2.Σε μια απ'αυτές, (5.4.2001), επισημαίνει για άλλη μια φορά το αυτονόητο. Τόσο το Σύνταγμα και η Ευρωπαϊκή Σύμβαση για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου στο άρθρο 6, όσο και ο ν. 2172/1993, απαγορεύουν τη μετάδοση από την τηλεόραση, την κινηματογράφηση, τη βιντεοσκόπηση και φωτογράφιση προσώπων που προσάγονται ενώπιον δικαστικών, εισαγγελικών ή αστυνομικών αρχών, εφόσον αυτά δεν συναινούν ρητώς.

3.Η μορφή αυτής της, (συχνότατης και άκρως προκλητικής), προσβολής αποτελεί, ουσιαστικά, μια πρόιμη ποινή, που ακούει στο όνομα της διαπόμπευσης, που τραυματίζει ψυχικά τον κατηγορούμενο και τους οικείους τους, τον στιγματίζει και δυσχεραίνει την αποκατάσταση του ακόμη και αν αθωωθεί. Αυτό που πρέπει να ενθυμούμεθα είναι ότι η ως άνω αξιόποινη πράξη, (η οποία τιμωρείται με ποινή φυλάκισης και με χρηματική ποινή), διώκεται αυτεπάγγελτα.

4.Συνεπώς οι κ. εισαγγελείς δεν πρέπει να μεριμνούν μόνον για τον χαρακτηρισμό των πράξεων, τη διαβίβαση των υποθέσεων όπου κατά περίπτωση δει και γενικώς για όσα συμβαίνουν εντός των γραφείων τους αλλά και για όσα διαπράττονται έξω απ'αυτά. Αν η προκλητική, σε ένταση και συχνότητα, αυτή παρανομία, συμβαίνει έξωθεν των

εισαγγελικών θυρών τι μέλλει γενέσθαι πιο πέρα; Ποιος πολίτης θα εμπιστευτεί το σύστημα της Ελληνικής Δικαιοσύνης;

5.Τέλος, η απαιτούμενη συναίνεση πρέπει να είναι ρητή, (έγγραφη ή προφορική), και πάντως εκ της μη εναντιώσεως του προσαγομένου προσώπου δεν συνάγεται επιχείρημα συναίνεσης. Όλα τα έχει ο προσαγόμενος τις «κάμερες» θα σκεφθεί;

Z. ΗΜΕΙΣ ΟΙ ... ΔΙΚΗΓΟΡΟΙ

1.Τα πλημμελήματα των προσώπων που απολαύουν ειδικής δωσιδικίας υπάγονται στην αρμοδιότητα του Εφετείου. Είναι, όμως, κοινώς γνωστόν ότι επ'αυτών δεν εφαρμόζεται η αυτόφωρη διαδικασία είτε διότι δεν προσάγονται στον αρμόδιο εισαγγελέα Εφετών, (ο οποίος θα μεριμνήσει για την άμεση εισαγωγή τους σε δίκη), είτε διότι, (κατά την ενδεχόμενη προσαγωγή τους στον εισαγγελέα Εφετών), δεν συνεδριάζει το Εφετείο, ούτε είναι δυνατή η συγκρότηση του, αυθημερόν ή την επόμενη ημέρα.

2.Κατόπιν αυτών ο κ. Δημόπουλος σημειώνει ότι επιβάλλεται η άμεση απόλυση του κατηγορουμένου, μετά τη βεβαίωση της ταυτότητας του. Σε διαφορετική περίπτωση ο παραγγέλλων την κράτηση και ο κρατών τον συλληφθέντα εκτίθενται στον κίνδυνο διώξεων, (πειθαρχικών, αστικών, και ενδεχομένως ποινικών σύμφωνα με το άρθρο 326 ΠΚ).

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ Θ. ΚΟΝΤΑΞΗΣ

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ – ΔΙΔΑΚΤΩΡ ΝΟΜΙΚΗΣ